SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 223/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [redacted], zastúpenej JUDr. Jánom Hudzíkom, Advokátska kancelária Hudzík & Partners, s. r. o., Mnoheľova 830/15, Poprad, vo veci namietaného porušenia základných práv na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 126/2013 z 15. októbra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 112/2015 zo 4. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2016 doručená sťažnosť [redacted] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta

porušenie svojich základných práv na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 126/2013 z 15. októbra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 112/2015 zo 4. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. V petite podanej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, zruší napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu aj krajského súdu a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň požadovala náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

4. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu s návrhom nedoručila aj napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu. Predloženie rozhodnutí všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje, je pritom v zmysle dikcie ustanovenia § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. Sťažnosť sťažovateľky teda v predloženej podobe nespĺňa zákonnú náležitosť ustanovenú v § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Petit požadovaný sťažovateľkou nie je zhodný ani s tým, čo je uvedené v úvode a odôvodnení sťažnosti (týka sa to údajného porušenia princípu právneho štátu zakotveného v čl. 1 ods. 1 ústavy a tiež porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy), hoci sťažnosť sťažovateľky v jej mene napísal aj podpísal advokát (ako osoba práva znalá, pozn.). K tomu ústavný súd napokon uvádza, že zo splnomocnenia z 11. marca 2016 predloženého sťažovateľkou nie sú takisto špecifikované konania pred krajským súdom a najvyšším súdom, ktoré by mali byť predmetom jej zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

6. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že advokát je osobou povinnou pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky (a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta) a tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby,

ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

7. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelým patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

8. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky preto odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e **:** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016